

ZVON

ZÁŘÍ - SEPTEMBER

2021

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Biskup Petr Esterka

14. listopadu 1935 Dolní Bojanovice - 10. srpna 2021 Kalifornie

po mnoho let povzbuzoval a organizoval české komunity po celém světě. Nejen u nás ve Spojených státech, ale také v Austrálii a v Evropě. Nemusím připomínat, že v těchto komunitách velkou část vytvářeli a tvoří krajané ze Slovenska. Jeho čas se naplnil a hlavní Organizátor ho povolal k sobě. Petr Esterka zemřel 10. srpna 2021 v Kalifornii. První rozloučení se konalo v „Christ Cathedral“ v diecézi Orange, LA v Kalifornii. (foto na první stránce)

I když cesta do Los Angeles trvá skoro šest hodin letadlem, přece jenom jsem cítil povinnost přiletět a rozloučit se s biskupem Petrem, který mě před 22 lety přivítal zde v USA. Spolu se mnou ve stejnou dobu přišli spolubratři Libor Švorčík do Toronta a Dušan Hladík do Chicaga. Tehdy ještě žili kněží, kteří utíkali před komunismem a měli na starosti krajané v zahraničí. Dnes už jich mnoho nežije. Jeden z posledních, Josef Šupa, se přestěhoval nazpět do vlasti.

Zádušní mše svatá se konala v nové katedrále „Christ Cathedral“, kterou diecéze Orange koupila od kdysi velmi úspěšného evangelizátora Roberta Schullera. Katedrála musela podstoupit rekonstrukci, která byla úspěšně dokončena před dvěma léty 2019. Hlavním celebrantem mše svaté byl místní biskup Msgr. Kevin Vann. Při promluvě vzpomenu mnoho zásluh a ocenil spolupráci biskupa Petra s místní církví, ale bylo cítit při vši úctě, že biskupa Petra moc neznal a také jak by mohl. Nás krajanů se tam sešlo kolem 100. Každý z nás jsme si v duchu zavzpomínali na okamžiky a momenty, ve které „hrál“ biskup Petr nějakou roli. Na pohřbu byly také přítomné krojované „děvčice“. Patřilo to k tomu, protože biskup Petr pocházel z Jižní Moravy a měl opravdu vřelý vztah k tamějšímu folkloru. Po mši svaté jsme si po výborném občerstvení dobře zazpívali naše národní písničky – myslím si, že se to biskupu Petrovi líbilo.

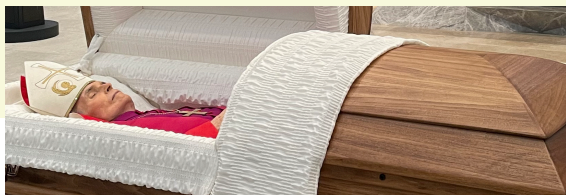
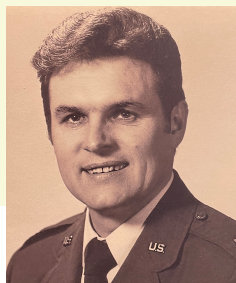
Za všechny krajany a především za krajany tady v New Yorku, bych chtěl panu biskupovi Petrovi poděkovat za všechno jeho starost a námahu při organizování našich misijních společenství. Ať mu Bůh dá spočinout tam, kde všichni cestujeme. I kdybychom jako biskup Petr procestovali stovky zemí, přece jenom to nejnádhernější místo nese jméno – NEBE.

P.S.

Obdivoval jsem na biskupu Petrovi Esterkovi, co všechno v životě zvládnul. Pocházel z malé vesnice na Jižní Moravě. z Dolních Bojanovic. Stal se emigrantem, knězem, vojákem U.S., učitelem morálky a teologie, misionářem...

VE FOREST HILLS
25. SRPNA 2021
VÁŠ FR. ANTONÍN

Příjemnou četbu

CÍRKEVNÍ OTCOVIA

Svätý Augustín

MV

dokončení z minulého čísla

Tieto slová znamenali zásadný obrat v Augustínovom živote. Vzápätí sa rozišiel so ženou s ktorou žil, krátko nato spolu s matkou a niekoľkými priateľmi opustil Miláno a uchýlil sa na neďalekom opustenom mieste. Pokrstil ho sám Ambróz, bolo to na veľkonočnú vigíliu roku 387. Spolu s ním bol pokrstený aj jeho syn Adeodatus.

Po krste sa chcel vrátiť domov do Afriky. Počas cesty neďaleko Ríma mu zomrela matka. Augustín potom prišiel do Ríma, aby spoznal život mníchov a aby mohol niečo podobné žiť aj doma. Po návrate do Afriky žil tri roky utiahnutý život ako mních na otcovskom majetku, kde

sa venoval modlitbe, rozjímaniu, postil sa a písal. Jeho syn Adeodatus, tiež rehoľník, zanedlho zomrel. Keďže Augustín bol už známy a mnohí ho vyhľadávali kvôli duchovnej pomoci, rozhodol sa odísť do mesta Hippo Regius (dnešné Alžírsko), aby tam mohol začať žiť kláštorný život. Tam náhodou vkročil do baziliky, keď práve biskup Valérius hovoril, že potrebuje nejakého kňaza. Vtedy ľudia, ktorí poznali Augustína, začali volať, aby vysvätil Augustína za kňaza. On sa bránil, ale nakoniec ho biskup vysvätil. V roku 396 Valérius zomrel a Augustín sa stal jeho nástupcom. Aj ako biskup žil chudobne ako v kláštore. Staral sa o chudobných, vždy všetko rozdal. Veľmi veľa písal - jeho najväčším dielom je spis Boží štát, filozoficko-politologické dielo o spravodlivom usporiadaní spoločnosti. Veľmi známe sú Vyznania, akási jeho osobná sponed'.

Posledné roky života mal ťažké. Do severnej Afriky vtrhol kmeň Vandalov, ktorý všetko pustošil. V roku 430 obliehali aj mesto Hippo. Augustín neopustil mesto, hoci vedel, že barbari idú zvlášť po biskupoch a kňazoch (ako prirodzených autoritách). Staral sa o ranených, zomierajúcich a povzbudzoval ľudí. V treťom mesiaci obliehania pri ošetrovaní chorých ťažko ochorel a následne 28. augusta 430 zomrel.

Na záver by som sa rád ešte pozastavil nad už spomenutou podobnosťou dnešnej doby s pohanským svetom v spoločenskej rovine, keďže aj sám sv. Augustín sa svojich dielach venoval usporiadaniu spoločnosti a štátu (jeho kniha Boží štát). Začiatok 5. storočia bol pre Rím už obdobím citel'ného úpadku, zvnútra – morálny a spoločenský rozklad, aj zvonka pod tlakom sťahovania národov (Rímska ríša zanikla v roku 476, hoci na východe pokračovala ako Byzantská ríša). Aj dnes vnímame, že zažívame veľkú spoločenskú krízu celej západnej civilizácie. Dokonca mnohí poukazovali na podobnosť s 5. storočím, storočím pádu Ríma, aj pri nedávnej utečeneckej kríze ako akémusi novodobému sťahovaniu národov. Augustína sa pýtali jeho zdrvení súčasníci, že prečo práve oni zažívajú také ťažké časy (úpadok, nájazdy barbarov jeden za druhým) – keď ich dedovia a pradedovia žili v časoch, keď bol Rím na vrchole moci. On im odpovedal: „Zlé časy, ťažké časy – to je to čo ľudia hovoria, ale my skúsme žiť dobre a aj doba bude dobrá. To my sme tou „dobou“: takí, akí sme my, taká je aj doba.“ Naozaj naše skutky a správanie sa netýkajú len nás, majú vplyv aj na druhých a na celú spoločnosť. Ako si to my ľudia spravíme, také to budeme mať. Nehádzme zodpovednosť za naše skutky a skutky našich susedov, spoluobčanov v štáte či ľudí na zemi na iných – na Boha, či aj len na nejakú neosobnú „dobu“.

Petr Esterka

rozhovor on-line 2007

převzato z www.vira.cz

Dobrý den, proč jste vstoupil do americké armády, resp. letectva? Není to v rozporu s Vaší vírou? Anebo je to naopak důsledek násilné expanze křesťanství?

To jsem již vysvětlil v knížce. „Rozhodni se pro risk“ Do letectva jsem jako kaplan vstoupil v době války ve Vietnamu, když se začali vracet první zranění vojáci a provalilo se několik masakrů, kterých se Američani dopustili. Měl jsem pochybnosti o tom, jestli jde o spravedlivou válku, ale uvědomil jsem si, že naši mladí vojáci jsou cvičeni k zabíjení nepřítele a pokud za nimi nebude stát kněz, může k takovým zkratům docházet dál. Přál jsem si také silné Spojené státy, protože jen tak šel zastavit Sovětský svaz. Viděl jsem potřebu vojenských kaplanů, kteří by pomohli, byli oporou a autoritou. A mohli mnohé věci v dobrém ovlivnit a zamezit mnohým excesům.

Podmínkou odpuštění není pokoření, ale uznání pravdy... co když se ale hřích stále opakuje – byť po zpětném uznání, že se „to“ nemělo stát? jak dlouho se dá ještě odpouštět? A co když se po stále opakovaném hříchu už odpuštění nedostane?

Není dobré, když měříme svůj vztah k Bohu podle toho, kolik hříchů jsme udělali. Ale měli bychom se zaměřit na dobro, které můžeme vykonat. Pokud kroužíme stále kolem svého hříchu, chyb a nedostatků, nemůžeme se toho zbavit. Když se dopouštíme hříchu, dejme ho bokem a konejme dobro. Tím se bude hřích zmenšovat, až se třeba ztratí úplně.

Mír pro Vás. Chtěla bych se zeptat jaký názor máte na evangelíky?

Na podkladě ekumenismu a dobrých lidských vztahů máme mnohé evangelíky, kteří se pokládají za členy naší misie a jsou někdy i aktivnější než mnozí jiní. Často se účastní i našich bohoslužeb. S evangelíky mám skvělé zkušenosti i z doby mého působení jako vojenského kaplana.

Dobrý den, chtěla bych se zeptat na Váš vztah k Panně Marii. Mariánská úcta se mi zdá často přepjatá a pokřivená, špatně se mi hledá k Marii cesta. Jaké místo má Maria ve Vaší modlitbě, ve Vašem životě?

Když jsem byl mladý, měl jsem velice citový vztah k Panně Marii. I své první kázání jsem měl o Panně Marii. Nyní mám ale vztah střizlivější. Vidím ji jako osobu, která byla vždycky ochotna říct "ano" Pánu Bohu, i když nevěděla, co ji čeká. Byla vždy ochotna spolupracovat s vůlí Boží. V tom vidím její velikost v historii spásy.

(Více info o mariánské úctě naleznete na www.maria.cz – pozn. redakce)

Zdravím Vás! Jak vy sám osobně se modlíte a jak byste doporučoval modlit se lidem v běžném životě? Díky!

V prvé řadě pokládám modlitbu za rozhovor s Pánem Bohem. Ne jenom opakování naučených modliteb. Ráno když vstanu brzo, mám nedaleko park, jdu se tam na hodinu projít. Procházku začínám modlitbou růžence, soustředím se vždy na jedno tajemství. Velmi mě například oslovuje tajemství bolestného růžence - Kristus v Olivetské zahradě, když přijímal vůli Otce. Nebo tajemství, když Maria jde navštívit Alžbětu – ona možná utíkala ze svého rodného městečka před ostatními lidmi, protože byla těhotná. Zároveň šla za zakušenou tetou, od které čekala přijetí a možná i zaučení do mateřské role. Nikdy jsem neuměl meditovat, ani v semináři. Nyní ale v meditaci vidím důležitou část svého modlitebního života. Zbytek své ranní modlitební hodiny po růženci mám na meditaci. Vzpomínám na věci z minulého dne a před Bohem probírám očekávané události dnešního dne... Potom se také modlím breviář. Zdá se, že je to automatická modlitba, ale mnohdy člověka zcela nečekaně osloví něco z některého žalmu, který jsem se již modlil nescíslněkrát... Pro modlitbu je vždy důležité udělat si čas. Modlitbu bohužel mnoho křesťanů zanedbává. Když jsem byl malý, s rodinou jsme se společně modlili ráno, večer, pak před jídlem, po jídle a Anděl Páně. Tak se modlím dodnes. A centrem modlitby je pro mě mše svatá. Pokud můžu, mám mši svatou denně, tedy pokud nejsem celý den v letadle.

Co si myslíte, že je na komunismu nejnebezpečnější a nejzrádnější pro společnost?

Že komunismus lže. Že se schovává za sociální myšlenky a za evangelium. Že komunisté říkají, že Kristus byl taky komunista. Sociální smýšlení je ale ze své podstaty křesťanské. Měl jsem v Americe například zrovna nedávno pohřeb jednoho úspěšného podnikatele z české komunity. Byl to socialista a zároveň dobrý katolík. Zažil bídu, ale myšlenka krvavé revoluce mu nebyla blízka, byl totiž ovlivněn jedním knězem, který říkal: „je potřeba revoluce, ale ne té krvavé, je potřeba revoluce Kristovy lásky“. Ten člověk mě hodně naučil i o posmrtném životě. Maminka mu zemřela, když mu bylo 5 let. Celý život pak žil s ideou, že maminka ho vidí. Vždy, když se rozhodoval, říkal si, co by tomu řekla maminka. Nakonec umíral

v kruhu své rodiny, svých blízkých a přátel. Umíral několik dní v pokoji a s radostí.

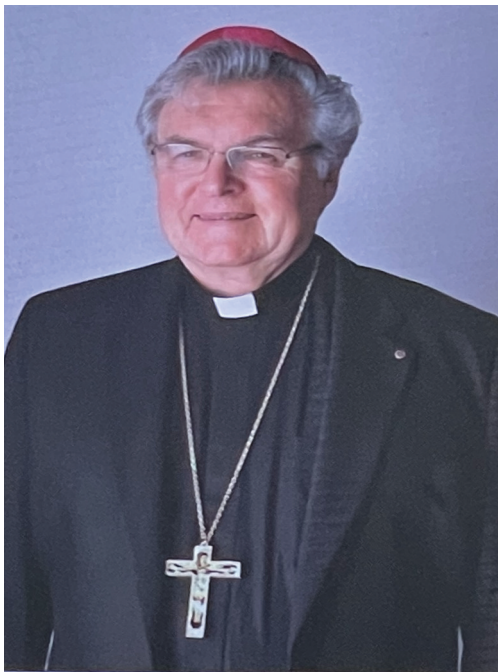
Svou víru jste se v dospívání musel učit obhajovat proti komunistickému tlaku. Jak jste se později v naprosto odlišných podmínkách - ve svobodném světě - vyrovnával s event. pochybnostmi víry a věrnosti svému povolání?

Uvědomoval jsem si už při studiu teologie, že některé otázky víry jsou těžko pochopitelné a přijatelné. Věřící lidé mají mnohdy strach z pochybností. Zapomínají ale, že pochybnost je součástí víry. Potom se snažíme studiem nebo diskuzí zjistit, jak se té pochybnosti zbavit. A věrnost v mém povolání byla vždycky založena na smyslu mše svaté. Od počátku svého kněžského působení vždycky, když jsem třeba unavený, nebo mám potíže s pozorností a dostanu se ke konsekraci, uvědomuji si jednu věc: že dělám to, co Kristus dělal při poslední večeři. „Toto je moje tělo, toto je moje krev. Toto dělejte na mou památku“. Když se řekne "toto", znamená to celý jeho život. Celým životem nám ukázal, co je plnit vůli Otce. Kolikrát jsem se cítil unavený, otrávený, druhými zneužitý, ale vždy jsem se ztotožnil při mši svaté s tím, co dělal Kristus. Když Kristus byl ochotný dát život, proč bych já nemohl dát několik hodin služby.

Jděte do celého světa

znak biskupa Petra Esterky

Most Reverend Petr Esterka, S.T.D., D.D.

Auxiliary Bishop Emeritus of Brno, Czechia

Titular Bishop of Cefala

Born on November 14, 1935

Ordained a Priest March 9, 1963

Ordained a Bishop September 11, 1999

Retired on December 9, 2013

Entered into Eternal life August 10, 2021

HOMILY for August 8, 2021

19th Sunday in Ordinary Time

Deacon Greg Kandra

We've all been there, haven't we?

Every one of us has had that “Elijah moment,” like the one we encounter in today’s first reading. We find ourselves in the desert. Exhausted. Weary. Hungry. Spent. And all we want to say is, “This is enough, Lord.” Maybe we don’t want to end it all — but we want it all to end.

We just can’t take any more.

Maybe it was a really had a bad day at work — or a really bad week. Maybe the kids have frayed your nerves. Or maybe the heat has gotten to be too much. Maybe there are too many bills unpaid, too many deadlines unmet, too many sleepless nights of worry and wonder.

After the last 18 months or so, maybe we’re all just tired of what life has become — with the masks and the restrictions and the tests and the anxiety and the cable news reports that offer different advice every hour and the politicians and doctors who can’t stop arguing with each other.

Maybe the world has too many questions and not enough answers. At times like these, the desert of life seems like it will never end. You just want to find a broom tree and take a long nap.

This is enough, Lord.

We’ve all felt like Elijah, when things seem too bleak and the landscape — like our soul — feels dry and parched.

What can we do?

The prophet Elijah found himself literally “touched by an angel.” An angel provided the prophet with food for the journey — enough to travel 40 days and nights, in spite of his exhaustion. But this week, the Gospel assures us

that we have something even better. To all who want to say, “This is enough, Lord, make it stop,” Jesus offers this message of hope to a weary, starving world:

“I am the bread of life.”

We will be fed. Or as the psalm puts it: “Taste and see the goodness of the Lord.” As we do every three years, we have paused in the cycle of readings from Mark’s Gospel to hear from John, and his beautiful “bread of life” discourse. It began three weeks ago, with the astonishing miracle of the loaves and fishes and the account of how thousands who were hungry were fed.

But that was just the beginning. Jesus has had more to say. “Do not work for food that perishes,” Jesus said last week. “but for the food that endures for eternal life.” Christ gives us the food that endures. He provides. We are reminded again and again: we will be fed. When we despair, he gives us hope. When we are weary, he gives us strength. When we hunger for mercy or love, he feeds us.

And not just today. But always.

He offers more than just bread for the journey, a meal to feed a hungry crowd. He is the bread of life. He even offers us his flesh “for the life of the world.” I couldn’t help but think of the prayer that is said at every Benediction, before the consecrated host: “Father in heaven...our hearts are restless until they rest in you. Fulfill this longing through Jesus, the Bread of Life, who alone satisfies the hungers of the human family.”

When we want to say, “This is enough, Lord,” the Lord gives us what we need to go on.

The other day I heard the story of 27-year-old Molly Seidel. Molly Seidel grew up in Wisconsin, where she developed a talent for track and field at St. Joan of Arc Parish in Nashotah. She became known as the girl on the team who wasn’t shy about making the sign of the cross before running a race. She decided to go to Notre Dame for college — in part because she liked the idea of being able to go to Mass with her classmates on a Sunday night. Over the years, she won her share of difficult races. Once she even suffered a stress fracture during a race — but went on to win it anyway. She also raced against opponents she couldn’t even see. Depression. Anxiety. An eating disorder. Just last year, it all became too much. She considered giving up running altogether — but instead, she decided to do something she’d never tried before. She ran her first marathon. The rest is history.

Just yesterday, Molly Seidel made history, winning a bronze medal at the Olympics, the first American to win a medal in a marathon since 2004. It was only her third marathon, ever.

The story of Molly Seidel is one of perseverance and resilience. But it also reminds us: the journey is as important as the destination.

She put it beautifully last year in a way that I think the prophet Elijah would appreciate. “Today,” she said, “I would not be the runner I am

without my struggles. I would not be the person I am without my struggles.”

In an interview with a Catholic newspaper several years ago, she gave credit to her coaches, her family — and her faith. Her mother, she said, made sure she got to Mass every week. “My grandmother was super-religious,” she said. “I think a lot of it comes from that.”

Life is like that. It’s a marathon. The journey is long. But God very often gives us what we need to finish the race, even when we want to give up or give in. He places angels in our life, and bread for the journey.

Do we recognize it? As we prepare to receive the Eucharist this Sunday, the very Bread of Life, may we open our hearts to God’s grace in our lives — grace that reassures us, comforts us, strengthens us, feeds us.

May we “taste and see the goodness of the Lord,” beginning with this Eucharist. When we feel like saying “This is enough, Lord,” let us turn to him in confidence and in hope, knowing that what he gives us is more than enough.

In Christ, in the Eucharistic feast, in his very presence, here is bread to sustain us, that will never go stale, and never run out.

Here is the bread for living. Here is the Bread of Life.

BLAHOPŘEJEME

v **září oslaví narozeniny:** Ludmila Sedláčková 2. září, Tomáš Brabec 7. září, Julia L. Brabec 10. září, Daniela Brabec 19. září, Václav Jelínek 20. září, Jan Tomeček, 21. září, Msgr. Václav Malý, biskup 21. září, Michal Krška 22. září, Vlasta Krupková 24. září, Marie Jelínek sr. 26. září, Nikolas Pope 26. září, Václav Jelínek jr. 28. září.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Joseph A. Kocab, Pat a Ed Babor, Ingrid Chybič, Czech Catholic Union, Marta Krauss, Bohumil a Jana Novotni, Greta Bunza, Zdenek a Zdenka Sadlikovi, Fred Jurena, Milada Stastna.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ZÁŘÍ 2021

datum	úmysl	dárce
1.9.	Za zemřelou Růženu Bunžovou	Greta Bunža
5.9.	Za krajanskou rodinu	
12.9.	Za zomrelých Štefana a Viktoriu Danis	rod. Škrkoňova, Kováčik, Bartri
17.9.	Za zomrelého Karola Krupku	rodina Krupkova
18.9.	Za + Miladu a Tibora Havlíkových	rodina Krupkova
19.9.	Za zemřelého biskupa Petra Esterku	Msgr. Emil Wcela krajanská rodina
26.9.	Za zemřelého manžela Jiřího Smrčku	Božena a Peter Smrčka

zemřeli

Edward Babor, dlouholetý člen naší krajanské rodiny v Astorii, zemřel 10. srpna 2021 ve věku 83 let. Poslední rozloučení a zádušní mše svatá se slavila v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Astorii v pátek 13. srpna 2021. Ed byl velkým podporovatelem naší misie. Jako křesťan se velmi angažoval v politickém životě, jak v lokální, tak i na federální úrovni. Bude nám moc chybět. Odpočinutí věčné, dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí, ať odpočívá v pokoji.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svatě: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svatě. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Osobnosti

Otec Jan Lang

Jan Lang se narodil 20. června 1919 v Rajhradě u Brna, kde byl také pokřtěn. Na popud rajhradského opata Hlobila nastoupil na velehradské jezuitské gymnázium, aby se stal knězem. Po šesti letech studií na Velehradě a dvou letech na Arcibiskupském gymnáziu v Praze vstoupil 8. září 1938 do jezuitského noviciátu v Benešově u Prahy a v roce 1940 složil své první řeholní sliby. V letech 1940-42 studoval v Benešově a po zabrání tamní koleje nacisty přešel na Velehrad, kde se věnoval filozofii. V roce 1943-44 pokračoval v Praze na Strahově ve studiu teologie. V létě 1944

byl spolu s ostatními studenty zatčen a do února 1945 vězněn na Pankráci. Odtamtud byl převezen do Malé pevnosti v Terezíně, kde onemocněl tyfem, ale jako zázrakem přežil. Hned v září 1945 odcestoval do Velké Británie, aby na jezuitské koleji Heythrop College dokončil teologická studia. Dne 8. září 1947 byl vysvěcen na kněze. Zatímco se připravoval na své poslání katolického kněze, v jeho rodném Československu, kam se plánoval po vysvěcení vrátit, se situace kvapem zhoršovala. Únorový převrat ho zastihl stále ještě v Anglii, a když do Londýna začali proudit první uprchlíci, pomáhal jim, jak se dalo. Nakonec se právě pomoc krajanům v zahraničí stala celoživotním posláním otce Langa. V paměti mnohých zůstane jako muž plný Boha, laskavý, tolerantní, člověk s velkým a otevřeným srdcem a neúnavný bojovník proti komunistickému režimu. Od roku 1949 pracoval v československé misii, v katolické akci a ve škole, kterou sám založil. Více než čtyřicet let připravoval české náboženské promluvy v rádiu BBC a v roce 1949 byly z jeho iniciativy zahájeny pravidelné bohoslužby pro krajany, které se konaly v jezuitském domě na Farm Street, v němž také od roku 1954 bydlel.

Otec Lang se významně podílel na aktivitách československé emigrace v Londýně a na založení londýnské pobočky Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS), která vydávala tiskoviny a pořádala protestní akce na podporu československých politických vězňů. Stál u zrodu Naardenského hnutí (1968), které bojovalo za lidská práva, a inicioval londýnský pomník Janu Palachovi. Za práci pro krajanskou komunitu v Británii a za podporu československého disentu mu v roce 1991 prezident Václav Havel udělil Řád T. G. Masaryka.

Zásadním dílem otce Langa byla spolupráce na založení náboženského, kulturního a sociálního střediska Velehrad, k němuž došlo v Londýně v roce 1964. Použil na něj i peníze, které dostal od německé vlády jako odškodnění za věznění v Terezíně. Otec Lang byl 7. února 2007 převezen do nemocnice St. Mary's Hospital v Paddingtonu, kde 21. března 2007 ráno zemřel.

převzato z www.velehrad.org.uk